

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16C/214/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113223348
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8113223348.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD. v právnej veci žalobkyne: S. J., V. Q., J.. X.XX.XXXX, G. K. XX, XXX XX, v konaní zastúpená advokátkou JUDr. Zdeňkou Vokálovou, so sídlom Hlavná 61, 080 01 Prešov proti žalovaným: 1. S. I., J.. X.X.XXXX, G. J. X, J. Š., 2. S. N., J.. X.X.XXXX, G. E. XX, L., 3. S. K., J.. XX.X.XXXX, G. N. XX, J. Š., 4. P. Č., J.. XX.X.XXXX, G. S. Š. XXX, žalovaní 3,4 zastúpení advokátom JUDr. Petrom Čurillom, so sídlom Hlavná 11, 080 01 Prešov, o vydanie dedičstva a určenie, že vec patrí do dedičstva takto

rozhodol:

Žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade v časti o určenie, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 patria do dedičstva zamietá.

Súd určuje, že do dedičstva po poručiťelovi patria finančné prostriedky vo výške 25.762,31 eur, prevzaté žalovanou v 3. rade vo výške 11.662 eur a žalovaným v 4. rade vo výške 14.100,31 eur.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Žalovaní 1, 2, 3, 4. rade sú vo vzťahu k predmetu konania o vydanie dedičstva povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 3. a 4. rade o určenie, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 eur patria do dedičstva, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. a 2. rade o určenie, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 eur patria do dedičstva, žalovaným v 1. a 2. rade nepriznáva náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa si žalobou podanou osobne 13.8.2013 na tunajšom súde uplatnila proti žalovaným : nárok na vydanie podielov každého zo žalovaných v 1 k majetku poručiťela M. Č. (nar. XX.X.XXXX - zomr. XX.XX.XXXX) k nehnuteľnostiam vedených na LV č. XXX v kat. úz. K. a to parcela CKN XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 634 m2, CKN XXX/X - záhrady o výmere 2160 m2, spolu s rodinným domom súpisné číslo 313, ktorý stojí na parcele CKN XXX v K. s príslušenstvom a súčasťami. Ďalej žalobkyňa žalovala vydanie od každého zo žalovaných v 1, 2, 3 a 4. rade podiel každý v 1 k majetku poručiťela k nehnuteľnosti vedenej na KV č. XXX kat. úz. L. a to parcely EKN XXX/X - orná pôda o výmere 2165 m2. Žalovanej v 3. rade mala byť uložená povinnosť vydať žalobkyni nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXX v kat. úz. L. a to parcelu EKN XXX/X - orná pôda o výmere 6381 m2 v celosti, k majetku poručiťela. Žalovanému v 4. rade mala byť uložená povinnosť vydať žalobkyni nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXXX v kat. úz. L.e a to parcelu EKN XXX/X - orná pôda o výmere 8948 m2 v celosti, k majetku poručiťela. Zároveň žalobkyňa žiadala, aby súd určil, že do dedičstva po poručiťelovi patria finančné prostriedky vo výške 48.055,134 eur a žiadala zaviazat' žalovaných povinnosťou nahradiť žalobkyni trovy konania a trovy právneho zastúpenia na účet jej právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že po smrti poručiťela M. Č. (nar. XX.X.XXXX - zomr. XX.XX.XXXX) boli do dedičského konania prizvaní výlučne žalovaní, t. j. súrodenci poručiťela pričom Okresný súd Prešov

uznesením sp. zn. 35 D 1173/2012, Dnot 249/2012 zo dňa 22.1.2013 (právoplatné 4.5.2013) schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva po poručiteľovi, ktorý mal zomrieť bezdetný. Žalobkyňa je však jediným výlučným dedičom po poručiteľovi M. Č., čo potvrdzuje právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 12 C 1122/79 zo dňa 2.8.1979, ktorým bolo okrem iného určené, že M. Č., nar. XX.X.XXXX je otcom mal. S. Q., nar. X.XX.XXXX. Žalovaní sú preto v predmetnej veci nepravými dedičmi. Ďalej žalobkyňa v žalobe uviedla, že na výzvu sa do kancelárie je právnej zástupkyne dostavili 15.7.2013 žalované v 1. a 2. rade, ktoré zhodne uviedli, že ich nebohý brat mal finančné hotovosti vo výške 16.000 eur a 5.500 eur (tvrdili to aj 14.1.2013 v zápisnici pred notárom JUDr. Mariánom Petrom) ako aj na účte a vkladnej knižke po 400.000 Sk (26.555,14eur), t. j. spolu vo výške 48.055,134 eur, pričom obe z týchto finančných prostriedkov nemali dostať nič, ale tieto zobrali žalovaní v 3. a 4. rade.

3. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie listinnými dôkazmi, konkrétne samotným žalobným návrhom, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 12 C 1122/79 zo dňa 2.8.1979, uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 35 D 1173/2012, Dnot 249/2012 zo dňa 22.1.2013, úradným záznamom advokátskej kancelárie JUDr. Vokálovej z 15.7.2013, písomnými podaniami strán sporu, uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 16C 214/2013-53 zo dňa 24.3.2014, notárskou zápisnicou N 92/2014, Nz 10659/2014 zo dňa 19.3.2014, výsluchmi strán sporu, výsluchmi svedkov, kúpnu zmluvou zo dňa 20.4.2012, správami finančných inštitúcií Slovenská sporiteľňa, a.s. a Tatrabanke, a.s., písomnými podaniami susedov, nákladmi na pohreb a poplatkami súvisiacimi s nákladmi poručiteľa, ako aj ostatného spisového materiálu, pričom bol zistený tento skutkový stav :

4. Žalobkyňa sa voči žalovaným vyššie špecifikovanou žalobou doručenu súdu 13.8.2013 domáhal vydania dedičstva a určenia, že vec patrí do dedičstva po M. Č. (nar. XX.X.XXXX - zomr. XX.XX.XXXX). Konkrétne išlo o vydanie vyššie uvedených nehnuteľností a pôvodne určenie, že do dedičstva patria finančné prostriedky vo výške 48.055,134 eur.

5. Na pojednávaní konanom 20.2.2014 žalobkyňa vzala žalobný návrh späť v časti, ktorou sa domáhala vydania podielov na nehnuteľnostiach, nakoľko samotní žalovaní považovali tento nárok žalobkyne za nesporný a následne notárskymi zápisnicami N 92/2014, Nz 10659/2014 a N 94/2014, Nz 10788/2014 došlo k vydaniu majetku patriaceho do dedičstva žalobkyne. Uznesením tunajšieho súdu č. k. 16 C214/2013-53 bolo konanie v časti, že žalovaní sú povinní vydať predmetné nehnuteľnosti žalobkyne zastavené (právoplatné 16.4.2014). Predmetom konania tak zostalo určenie, že finančné prostriedky vo výške 48.055,134 eur patria do dedičstva a žalovaní sú povinní vydať ich žalobkyne.

6. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 24.6.2014 vypovedala, že mama jej povedala, že sa po smrti dedka začala stretávať s jej otcom M. Č., ktorý jej mal povedať, že má nejaké finančné prostriedky, ktoré si našetril ako aj z predaja pozemkov, pričom by sa chcel stretnúť so svojou dcérou.

7. Žalované v 1. a 2. rade v advokátskej kancelárii JUDr. Vokálovej 15.7.2013 ako aj pred notárom JUDr. Petrom 14.1.2013 zhodne uviedli, že ich nebohý brat mal mať finančné hotovosti v sumách 16.000 eur a 5.500 eur ako aj na účte a vkladnej knižke po 400.000 Sk (26.555,14eur), pričom z týchto prostriedkov, ktoré neboli predmetom dedenia nedostali nič. Následne žalovaná v 1. rade v písomnom podaní z 2.12.2013 uviedla, že s nebohým bratom zle vychádzala, nerozprávali sa 30 rokov, takže o financiách vedela len to, čo rozprávali iní ľudia, lebo jej sa nebohý brat nezdôveroval. Na pojednávaní konanom 16.9.2014 žalovaná v 1. rade vypovedala, že sa s nebohým bratom nestretávala možno 30 rokov pred smrťou, poprela, že by sa mala vyjadriť o hotovosti jej brata, tvrdila, že asi mala tzv. v hlave šok.

8. Na pojednávaní 24.6.2014 žalovaná v 2. rade uviedla, že nemôže na 100 % potvrdiť, že jej nebohý brat mal nejaké peniaze, pretože ona sa spolu so žalovanou v 1. rade s nebohým bratom menej kontaktovali. Vypovedala, že nevie o nijakých peniazoch a nemôže potvrdiť, že jej nebohý brat mal nejaké peniaze. Taktiež vypovedala, že jej nebohý brat žalobkyňu a jej matku doslova nenávidel, preto je vylúčené, že by mal matke žalobkyne rozprávať o tom, že má nejaké peniaze.

9. Žalovaná v 3. rade na pojednávaní konanom 16.9.2014 vypovedala, že jej nebohý brat mal peniaze na účte aj na vkladnej knižke, pričom tento brat jej ešte pred smrťou povedal, aby z peňazí na vkladnej knižke dala urobiť 3 pomníky (pre ich rodičov, brata, ktorý zomrel ročný a pre ňu ako sestru), čo aj urobila. Z vkladnej knižky vybrala raz okolo 5.000 eur a raz okolo 6.000 eur. Pomníky ju stáli okolo 7.000 eur a zvyšné peniaze jej nebohý brat nechal, nech nakupuje potrebné veci, pričom tento zvyšok peňazí jej daroval.

10. Žalovaný v 4. rade na pojednávaní konanom 16.9.2014 uviedol, že je pravdou, že spolu so súrodencami predávala nejaké pozemky, avšak čo urobil nebohý brat s peniazmi, to nevie. Štyri roky pred smrťou sa o brata, ktorý žil v jeho dome, staral. S nebohým bratom sa dohodli, že v Tatrabanke otvoria účet, na ktorý vložili obaja po 200.000 Sk, pričom tieto peniaze mali slúžiť na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Z rekonštrukcie však zišlo, preto mu nebohý brat za starostlivosť daroval tých 200.000 Sk a on mu urobil pohreb. Ešte uviedol, že nebohý brat býval v jeho dome 31 rokov, on sa o nebohého

brata staral, avšak žalobkyňa ho nikdy ako otca nekontaktovala. Na pojednávaní 26.2.2015 potvrdil výber hotovosti z Tatrabanky 1.5.2009 v sume 13.442,43 eur. Na pojednávaní 12.10.2015 uviedol, že peniaze, ktoré vyberal z predmetného účtu boli spolovice jeho a spolovice nebohého brata, tento mu však svoju polovicu daroval na základe ústnej zmluvy asi mesiac pred smrťou (obdobne vypovedal aj syn žalovaného v 4. rade S. Č. na pojednávaní 26.11.2015) za opatrovanie a starostlivosť. Napokon poznamenal, že brata pochovali, urobili mu pomník a žalobkyňa mu nebola ani na pohrebe a nevie, čo ešte chce, keď má v nehnuteľnostiach asi 80.000 eur.

11. Na pojednávaní 16.9.2014 bola vypočutá ako svedkyňa aj matka žalobkyne D. K.Á., ktorá uviedla, že po smrti jej otca sa na jeho pohrebe stretla s nebohým M. Č., ktorý jej povedal, aby mu odpustila a že sa chce stretnúť s dcérou. Mal jej povedať, že má nejaké finančné prostriedky, pričom tieto sú sčasti na vkladnej knižke a sčasti na účte, s ktorými disponujú žalovaní v 3. a 4. rade. Uviedla tiež, že má vedomosť, že nebohý predal nejaké pozemky na Šalgovíku za sumu okolo 20.000 eur.

12. Vo veci na pojednávaní 26.2.2015 vypovedalo viacero svedkov. Svedok S. N., ktorý uviedol, že sa o nebohého starali žalovaní v 3. a 4. rade a taktiež poznamenal, že dom, v ktorom býval nebohý M. Č. vlastnil jeho brat P. Č. - žalovaný v 4. rade. Svedkyňa H. O. uviedla, že o nebohého sa starali a navštevovali v nemocnici žalovaní v 3. a 4. Rade. Svedok Z. O. vypovedal obdobne ako jeho manželka. Svedkyňa Y. Č. vypovedala, že nevie o príbuzenských vzťahoch v rodine strán sporu. Svedkyňa Y. I. uviedla, že P. Č. sa podľa jej názoru stal vlastníkom domu nebohého preto, aby nemohla dediť žalobkyňa, o ktorej existencii vedeli všetci.

13. Pisomným podaním zo dňa 22.2.2016 žalobkyňa zotrvala na svojej doterajšej právnej argumentácii s tým, že navrhla pripustiť zmenu a rozšírenie petitu v znení, že : súd určuje, že do dedičstva po poručiťelovi M. Č., zomrelom dňa 17.10.2012 patria finančné prostriedky vo výške 48.055,13 eur. Žalovaná v 3. rade je povinná vydať žalobkyni sumu vo výške 11.662 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v 4. rade je povinný vydať žalobkyni sumu vo výške 14.100,31 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaní v 3. a 4. rade sú povinní spoločne a nerozdielne vydať žalobkyni sumy vo výške 16.000 eur a 5.500 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaní sú povinní nahraďiť žalobkyni trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Na ostatnom pojednávaní konanom dňa 28.6.2016 súd na návrh právnej zástupkyne žalobkyne pripustil zmenu petitu v tom znení, že : súd určuje, že do dedičstva po poručiťelovi M. Č., zomrelom dňa 17.10.2012 patria finančné prostriedky vo výške 47.262,31 eur s tým, že ďalšie časti navrhovaného petitu ostali nezmenené, ako je uvedené vyššie.

14. Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

Podľa § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiťela.

Podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka v prvej skupine dedia poručiťelove deti a manžel, každý z nich rovnakým dielom.

Podľa § 482 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ak je viac dedičov, vyporiadajú sa na súde medzi sebou o dedičstve dohodou. Ak dohoda neodporuje zákonu alebo dobrým mravom, súd ju schváli.

Podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak sa po prejednaní dedičstva zistí, že oprávneným dedičom je niekto iný, je povinný ten, kto dedičstvo nadobudol, vydať oprávnenému dedičovi majetok, ktorý z dedičstva má, podľa zásad o bezdôvodnom obohatení tak, aby nemal majetkový prospech na ujmu pravého dediča.

15. Z citovaného ustanovení OZ, ktoré upravujú dedenie vo všeobecnosti je zjavné, že sa jedná o právny vzťah medzi poručiťelom a dedičom, resp. dedičmi. V danej veci je nesporné, že jedinou dedičkou po poručiťelovi M. Č. je žalobkyňa. Žalovaní jej vydali nehnuteľnosti, ktoré nadobudli na základe schválenej dohody dedičov z 22.1.2013. Sporným preto zostali finančné nároky žalobkyne vo vzťahu k žalovaným, konkrétne k žalovaným v 3. a 4. rade.

16. Právna zástupkyňa žalobkyne na ostatnom pojednávaní konanom dňa 28.6.2016 dôvodila totožne ako v doterajšom konaní s tým, že sú rozpory medzi samotnými súrodencami, čo sa týka finančných prostriedkov, pričom žalované v 1. a 2. rade tvrdili, že existujú finančné prostriedky v dome v hotovosti ako aj na účtoch, pričom tieto boli vo vlastníctve poručiťela a mali byť predmetom dedičstva. Konštatovala, že do domu poručiťela, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného v 4. rade mali prístup žalovaní v 3. a 4. rade. Žiadal priznať trovy právneho zastúpenia.

17. Právny zástupca žalovaných v 3. a 4. rade vo svojom záverečnom návrhu uviedol, že nikdy nebolo preukázané, že jeho klienti nadobudli žalovanú sumu, pričom táto suma ani nebola predmetom dedenia. Žalobkyňa musí preukázať, že uvedené sumy ku dňu smrti poručiťela existovali a že patrili do dedičského konania. Dôvodil, že žalobkyňa sa môže domáhať len určenia rozsahu dedičstva, nie že žalovaní sú povinní jej financie vydať. Namietal, že poručiťel daroval žalovaným v 3. a 4. rade finančné prostriedky tzv. reálnou darovacou zmluvou. Tvrdil, že t danom prípade ide o tzv. odmenné darovanie, t. j. za starostlivosť súrodencov. Naznačil aj nemorálnosť celej žaloby. Vo vzťahu k sume na

účte poručiťa uviedol, že aj keď bol vlastníkom účtu, všetky peňažné prostriedky na ňom nemuseli byť v jeho vlastníctve. Tvrdenia žalovaných v 1. a 2. rade považoval za relevantné v rozsahu, ako boli učené pred súdom, pričom obidve žalované v 1. a 2. rade v rodinnom dome nebohého brata roky neboli. Navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovaným v 3. a 4. rade trov.

18. Žalované v 1 a 2. rade síce pred právnu zástupkyňou žalobkyne ako aj pred notárom tvrdili, že vedia o existencii súm vo výške 16.000 eur, resp. 5.500 eur, avšak v konaní pred súdom po zákonom poučení zhodne uviedli, že o tom vedeli len z počutia, resp. že sa s nebohým bratom nekontaktovali dlho pred smrťou. Je pravdou, že z kúpnej zmluvy zo dňa 20.4.2012 (č. I. 70 a nasl. spisu) vyplýva, že nebohý M. Č. ako predávajúci nadobudol finančné prostriedky celkovo vo výške 18.748 eur, ktoré prevzal pri podpise tejto kúpnej zmluvy, avšak nakoľko išlo o právny úkon cca pol roka pred smrťou tohto poručiťa, podľa názoru súdu existuje príliš mnoho možností, ako mohol ešte počas svojho života poručiť s týmito prostriedkami naložiť. Žalovaní v 3. a 4. rade existenciu týchto peňazí pred súdom zhodne popreli. Dôkazné bremeno vo vzťahu k uvedeným sumám preto žalobkyňa podľa názoru súdu neuniesla.

19. Iná je situácia, čo sa týka financií nachádzajúcich sa na vkladnej knižke, resp. účte poručiťa. Žalovaná v 3. rade vybrala pred smrťou poručiťa (17.10.2012) z vkladnej knižky, ktorej bol poručiť majiteľom a ona disponentkou, dňa 18.9.2012 sumu 5.000 eur a dňa 24.9.2012 sumu 6.662 eur, o čom existuje potvrdenie Slovenskej sporiteľne, a.s. na č. I. 89 spisu. Tvrdila, že za časť peňazí nechala urobiť náhrobné pomníky a zvyšok jej mal darovať poručiť.

20. Obdobná situácia je vo vzťahu k žalovanému v 4. rade s tým, že tomuto žalovanému bola dňa 5.9.2012 vyplatená čiastka 14.100,31 eur z účtu, ktorého majiteľom bol poručiť M. Č. a žalovaný v 4. rade disponentom. Z potvrdenia Tatrabanky, a. s. je zrejme, že dňa 1.10.2009 bol na tento účet vložená poručiťom M. Č. čiastka 13.442,43 eur. Z uvedeného nevyplýva, že žalovaný v 4. rade vkladal na účet spolu s nebohým bratom po 200.000 Sk, ale bol to sám poručiť, ktorý vklad vo výške 13.442,43 urobil samostatne na svoj účet.

21. Ako žalovaná v 3. rade, tak ani žalovaný v 4. rade žiadnym spôsobom nepreukázali existenciu darovania predmetných finančných čiastok poručiťom vo vzťahu k ich osobám. Súd akcentuje tiež skutočnosť, že boli to žalovaní, ktorí pri schvaľovaní dohody o vypořádání dedičstva pred notárom zamlčali existenciu žalobkyne ako jedinej dedičky po poručiťovi, čo je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Neobstojí preto poznámka právneho zástupcu žalovaných v 3. a 4. rade, že žaloba je nemorálna. Žalovaní vedeli, že nie sú oprávnenými dedičmi, napriek tomu nikto z nich túto okolnosť pred notárom nepriznal. Nevylučuje preto súd tú skutočnosť, že tvrdenia žalovaných v 3. a 4. rade o darovaní finančných čiastok poručiťom sa javia účelové, tendenčné, všetko vo svetle faktu, že k výberu týchto financií došlo len veľmi krátko pred smrťou poručiťa. Súd v tejto súvislosti podporne tiež poukazuje na rozpornosť výpovedí žalovaných v 1. a 2. rade, ktoré najskôr potvrdzovali existenciu finančných čiastok pred právnu zástupkyňou žalobkyne a pred notárom, neskôr svoje vyjadrenia pred súdom popierali.

22. Voči žalovaným v 1. a 2. rade súd žalobu čo sa týka určenia, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 patria do dedičstva zamietol z dôvodu, že nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by tieto žalované mali akýkoľvek vzťah, resp. prístup k finančným prostriedkom poručiťa, teda neboli pasívne legitimovaní. Všetci štyria žalovaní netvoría nerozlučné spoločenstvo, nakoľko nie sú dedičmi. U všetkých štyroch išlo len o domnelých dedičov. Čo sa týka zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, súd tak rozhodol preto, že v čase smrti poručiťa nebola preukázaná existencia súm 16.000 eur resp. 5.500 eur, preto v tejto časti žalobkyňa nebola úspešná. Súd preto určil, že do dedičstva po poručiťovi patria finančné prostriedky vo výške 25.762,31 eur, prevzaté žalovanou v 3. rade vo výške 11.662 eur a žalovaným v 4. rade vo výške 14.100,31 eur. Vo vzťahu k vydaniu sumy 47.262,31 eur žalovanými v 3. a 4. rade žalobkyňi, tak ako bolo špecifikované v petite žaloby súd uvádza, že najskôr musia byť finančné čiastky prejednané v dedičskom konaní a až následne je možné domáhať sa ich prípadného vydania oprávnenému dedičovi.

23. Súd poukazuje na skutočnosť, že vo veci boli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhli strany sporu a ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, napriek poučeniu neboli v konaní predložené.

24. Vo vzťahu k výrokoch o náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 262 ods. 1 CSP s tým, že v časti žaloby o určenie povinnosti žalovaných vydať žalobkyňi predmetné nehnuteľnosti bola žalobkyňa celom rozsahu úspešná, preto jej súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov vo výške 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP. V časti žaloby, o tom, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 eur patria do dedičstva, súd podľa § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo, nakoľko žalobkyňa bola vo vzťahu k žalovanej sume a k žalobcom v 3. a 4. rade úspešná v rozsahu 54,5 % (25.762,31 eur) a žalovaní v 3. a 4. rade boli úspešní v rozsahu 45,50 % (21.500 eur), pričom

pomer úspechu/neúspechu strán sporu vo veci je menej ako 10 %, preto súd žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej sume nepriznal. Čo sa týka náhrady trov vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. a 2. rade o určenie, že finančné prostriedky vo výške 47.262,31 eur patria do dedičstva, žalovaným v 1. a 2. rade súd nepriznal náhradu trov konania napriek ich úspechu v tejto časti konania, pretože žalovaným v 1. a 2. rade žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.